

El Diacrític | Actualitzat el 30/04/2018 a les 18:32

?1 de maig: els dies de manifestacions s'han acabat

*«Les vagues, històricament, són el que han canviat lleis i condicions laborals, però també han derrocat governs» | «Si ens hem organitzat al carrer i al barri, ens hem d'organitzar també a la feina, el lloc on sovint passem més hores (...)
Aquesta és l'assignatura pendent de l'independentisme»*

Manifestació de la COS, l'Esquerra Independentista i Càrnies en Lluita, aquest dilluns a Vic amb motiu del 1r de Maig | Sara Blázquez

«Els dies de manifestacions de protesta s'han acabat. Són antics.» Això es deia a la sala Audubon Hall de Harlem el 1964 i aleshores era tan sols una proclama. Avui, en canvi, és ja una veritat. Això no significa que haguem de deixar de manifestar-nos; no pararem de fer-ho. Significa, no obstant, que en l'actual moment de cul de sac del procés i de pèrdua accelerada de llibertats ja no podem limitar-nos a la manifestació.

I el que val per a aquest cicle de grans manifestacions de l'independentisme val per a les altres tàctiques en les que ens hem bolcat els darrers vuit anys. En aquest temps hem enfortit els partits, presentat candidatures, organitzat referèndums, afrontat eleccions imposades... en resum, tot allò que engloba el dret a expressar-nos, així com el d'escollir i ser escollides. Hem exercit el poder que se'ns reconeix com a ciutadanes. I això ?l'1 d'octubre n'és l'exemple? ens ha enfortit, ens ha empoderat, ens ha agermanat. Però avui, malauradament, comprovem els límits que té aquest tipus de poder, el que emana de l'ideal de ciutadà. Això no té res de dolent en si mateix, però hem ignorat, i l'ignorem encara, el poder que tenim com a treballadores, que és immensament major.

Aquell qui parlava a l'Audubon Hall el 1964 (només sis mesos abans que l'assassinessin) era Malcolm X i hi pronunciava un discurs que sembla escrit per al dia d'avui: «Els dies de manifestacions de protesta s'han acabat. Són antics. Tot el que fan és ficar-los a vostès a la presó. Han de pagar per sortir-ne. I tot i així no han resolt el problema. Vagin i esbrinin quant han hagut de pagar els manifestants durant els últims cinc o sis anys en judicis, honoraris i fiances. I després investiguin el que hem guanyat, i veuran que estem endeutats. Estem en fallida.» És per aquest terrible descobriment, precisament, que el van assassinar, clavant-li set trets d'escopeta

al pit en aquella mateixa sala de Harlem.

Avui l'experiència dels CDR marca l'inici d'un canvi de paradigma. Els CDR són l'autèntica victòria de l'1 d'octubre. Marquen l'esgotament de les velles tàctiques, les que ens havien venut com la solució a tots els mals. En ple segle XXI, i a la civilitzada Europa, ens havien convençut que els mecanismes democràtics i la manifestació tranquil·la, si eren recolzats per una majoria i reivindicaven quelcom d'acord als drets humans, eren la manera de solucionar qualsevol problema. Avui es demostra el que ja es podia intuir. Que l'Estat modern no va ser inventat per al benestar i la llibertat de la ciutadania, i que la democràcia es respecta només mentre no posa en perill els interessos de les classes dominants. Quan l'opinió de qui s'expressa en democràcia posa en perill els privilegis dels qui manen realment, aquesta se suspèn, s'intervé o, si és necessari, es derroca per cop d'estat militar: no seria el primer cop que això passa a casa nostra.

Per sort o per desgràcia avui la llibertat del Poble català s'està demostrant lligada a la llibertat en un sentit més ampli. O ens alliberem com a dones, com a treballadores, com a persones de diverses procedències, de diversa opció sexual... o no ens alliberarem de cap manera. I això perquè el principal obstacle que ens impedeix d'assolir les llibertats que desitgem és el mateix l'Estat espanyol: un conjunt d'institucions arcaïques i corruptes dissenyat des de temps remots per garantir els privilegis de certes classes a costa de l'explotació, precisament, de dones, treballadores, catalanes, persones migrants, etc.

Però si la manifestació i la convocatòria infinita de conteses electorals no son el remei, ¿aleshores, què? El poder que tenim com a ciutadanes és un poder que se'ns reconeix (o no) per part de l'Estat, mentre que el poder que tenim com a treballadores és el que sustenta, ho reconeixin o no, tot el sistema que pretenem canviar. Aquest poder, el poder de classe, té moltes branques, però la que ens interessa és aquella que consisteix en la nostra capacitat de controlar, organitzar o interrompre el procés de treball i la producció. I això és tan fàcil com creuar-se de braços. Una solució fàcil que, degut a l'enorme alienació a la que estem sotmeses, no hem contemplat seriosament fins ara. Les vagues, històricament, són el que han canviat lleis i condicions laborals, però també han derrocat governs. La vaga general és la culminació de la desobediència. És el creuar-se de braços dies i dies perquè el sistema caigui i així poder començar alguna cosa nova.

Però la vaga i la negociació col·lectiva no s'organitza sola. Els sindicats, la militància al lloc de treball, és el que permet l'organització als centres de treball i que la vaga sigui una possibilitat real. Si ens hem organitzat al carrer i al barri, ens hem d'organitzar també a la feina, el lloc on sovint passem més hores, el lloc on treballem colze a colze amb les nostres iguals, el lloc que realment sosté aquest sistema. Aquesta és l'assignatura pendent de l'independentisme. Prendre consciència de classe no és res més que això. És organitzar-se en tant que treballadores, però també com a dones, aturades, precàries, desnonades, empobrides, etc. Aquest és el moment d'afiliar-se i militar al lloc de treball, o bé d'organitzar-se en assemblees veïnals, d'aturades, pensionistes, la PAH...

Malgrat el descrèdit (intencionat) al que s'ha sotmès el sindicalisme gràcies a la reiterada traïció i corrupció de CCOO i UGT, aquest 1 de maig comencem per fi a prendre consciència de classe. I sortim al carrer no només per a passejar un cartell, sinó per cridar a l'afiliació i l'organització massiva en sindicats combatius com a pas ineludible per avançar cap a una vertadera vaga general.

Josep Maria Martorell Calaf és militant de la Coordinadora Obrera Sindical (COS)